LIBRIS | We know books

LIVIU MAN

Cum am înfrânt DIICOT-ul și „justiția" clujeană

EDITURA CREATOR
BRAȘOV, 2026

LIBRIS | We know books

Cuprins

Despre arestări, achitări, supraviețuiri și alte lucruri de viață *de Alexandru Simon*..... 7

Spune-mi despre familia ta 11
Ai ajuns ziarist... 12
A venit Revoluția din decembrie 1989 13
Totul a mers bine până în 1991 14
Roșca-Stănescu, care apoi s-a dus în altă direcție 15
Mie mi se pare că, deși erați o franciză, erați de fapt pe cont propriu 17
Ai lansat Gazeta de Cluj și apoi Gazeta de Bistrița și ai mers pe cont propriu 18
Vă făceați „prieteni“..... 18
Riscurile erau totuși mari..... 18
Timpul marii privatizări..... 19
Experiență TVR 21
Problemele din Oradea 22
Riscuri în hățișul Oradei..... 23

LIBRIS | We know books

Angajarea lui Oțel și a lui Avarvarei..... 24
Comparația Cluj-Oradea..... 25
Oamenii din afara presei 26
Prima plângere..... 28
Subiectele presei clujene..... 29
Cluj, visul unei a doua capitale..... 30
Războiul mall-urilor..... 31
Dascălu era foarte apropiat
de mitropolitul Moldovei 33
Pászkány și gruparea reformistă..... 33
Sau nu ai știut ce tabără să alegi 34
Jocurile politice în preajma alegerilor 35
Candidatul Convenției Democrate..... 37
Pászkány și propunerea pentru
Primăria Cluj..... 38
Întâlniri și monitorizare..... 40
Unde vă întâlneați?..... 40
Licitația pentru Iulius Mall 41
Strategii și corupție 42
Slaba administrație locală 43
Numirea lui George Maior la SRI 43
Presa ca problemă
de securitate națională 45
Avalanșa de plângeri..... 45
Precizări pentru contextul arestării..... 46

LIBRIS | We know books

Avertismentul despre dosar 47
Percheziția din casă 48
Interogatoriul în fața celor arestați 49
Ce te-au întrebat? 50
Transportul și tribunalul..... 51
Recursul la Curtea de Apel 52
Analiza procesului..... 52
Începe parodia..... 53
Întârziere strategică 54
Precedente și urmări..... 55
Scurgeri de informații din dosar 56
Nimic întâmplător, totul o operațiune? 57
Revista presei 58
Reacția presei 58
Cineva a gândit pașii..... 60
Presiuni și oferte în arest 60
Cum de mai funcționa Gazeta de Cluj în asemenea condiții? 63
Nici presa națională nu s-a comportat mai bine 65
Totuși, cum îți explici că, în aceste condiții, dintre zecile de ziariști care lucrau la Cluj în momentul acela, nimeni nu s-a interesat să audă și o altă părere?..... 66

LIBRIS | We know books

Încă nu era înregimentat politic 67
Reprezentarea în presă 68
Antepronunțări 69
Nivelul presei 70
Viața în arest 71
Transfer la Gherla 72
Controlul comenzilor 73
Povestiri din închisoare 74
Procesul la Cluj și mutarea la Brăila 77
Control judiciar 78
Sunt și oameni grozavi în sistem 79
Apărarea în proces 80
Amânări și judecata pe fond 81
Atmosfera la Brăila 82
S-a dovedit ușor de demontat acuzația 84
Doamna Cătăniciu 84
Individ jegos 85
Oameni de afaceri 85
Se construia Dosarul Gazeta 86
Probleme cu nepărăsirea țării 87
Drumurile la Brăila 87
Cum a fost „viața“ la proces? 88
Procuror inteligent 89
Un dosar greu și „plin de substanță“ 90

LIBRIS | We know books

Horia Ciorcilă 92
Ciorcilă era martorul DIICOT 92
Abuz judecătoresc 93
Rejudecarea la Galați 94
Politicieni și oameni de afaceri..... 95
Construcția dosarului din nimic 96
Rolul ziariștilor 97
Despre trust 98
Emil Boc și Daniel Buda..... 99
Rechizitoriu din nimic 100

LIBRIS | We know books

Despre arestări, achitări, supraviețuiri și alte lucruri de viață

Suntem în anul 2026. Cu greu ne amintim ce a fost înainte de COVID (2020-2021). Anul 2017 pare un fel de „Revoluție de la 1848". Anul 2006 ajunge astfel chiar în „preistorie". 2006 este anul în care Liviu Man și colegii săi au fost arestați. 2017 este anul în care ei au fost achitați. Unsprezece ani par chiar puțini după ce trece timpul. Ar fi însă o mare nedreptate să credem asta. În primul rând, față de cei care au pătimit, fără „a fi îngeri" (după cum spunea un regretat ziarist și filosof). Deoarece îngerii sunt puțini la număr, aceasta este ceea ce ar trebui să ne sperie cu adevărat: uitarea unui abuz la care puteau fi expuși mulți.

Cartea spune povestea în cuvintele lui Liviu Man. Povestea nu este însă doar a sa. Este a tuturor celor care au stat mult în celule, a celor care au scăpat „mai ieftin" (ceva ce nu există, de fapt) și poate, mai ales, nerostită, a familiei sale. Cartea le dă numele tuturor. Eu unul nu am să-i mai expun judecății trecutului. Iar aici ar trebui să încerc să mă rup de „istoria" cărții, care nu-mi este străină. Am să o fac, dar în limitele în care memoria mea mai poate servi cititorului.

LIBRIS | We know books

Pe Liviu Man l-am cunoscut la mijlocul anului 2010. Trecuseră aproape patru ani de la „evenimente". Ele fuseseră o senzație, fără ghilimele, la vremea lor. Unii, nu puțini, au vorbit mai mult despre „dosarul Gazeta" decât despre sfertul de finală Steaua-Rapid din primăvara aceluiași an, 2006. Au vorbit cu o ură și cu o convingere care m-au șocat. Ei veneau, la fel ca mine, dintr-o „lume" care nu avea prea multe în comun cu presa scrisă. Un lucru unea însă „lumile". El era esențial și mi-au trebuit ani buni (până spre vremea achitării din 2017) ca să-l înțeleg. Este vorba despre dorința de supraviețuire, a se citi de căpătuire în destule dintre cazurile provenite din „lumile" pomenite.

Acestei constatări personale îi mai adaug o observație, tot personală. Pe cei pe care îi știam în toamna anului 2006 și care savurau arestările ca apa în deșert îi găsesc astăzi la extremele ultimilor ani, fie la cea „conservatoare", fie la cea „progresistă". Nu este de mirare că se uită ceea ce a fost în urmă cu două decenii.

Sunt lucruri care mă fac să mă uit poate altfel la o întrebare pe care mulți și-au pus-o (mai ales cei urcați în dube în 2006 și în 2007): cine a beneficiat de pe urma „dosarului Gazeta"? Cred că beneficiarii trebuie distinși în funcție de ani. „Dosarul Gazeta" nu trebuia să existe (cartea documentează aceasta foarte bine) și totuși a durat unsprezece ani (cartea o arată bine, chiar dacă mai puțin limpede, prin energia care se scurge din oameni). Eliberarea celor arestați și strămutarea procesului au pus, sigur, capăt execuției sumare. Este de înțeles și de ce s-a jucat și „la trecerea timpului" (a se citi prescripție), întrucât

LIBRIS | We know books

șansele obținerii unei achitări tindeau către zero, după cum începuse întregul dosar. Problema este că și „echipa adversă"/„echipele adverse" au îngăduit, măcar în parte, această prelungire. „Gazeta" începuse să-și revină (tot mai bine), dar, câtă vreme exista procesul, ea nu era competitivă (amintim selectiv câteva dintre evenimentele petrecute în cei unsprezece ani: tăierile din 2010, suspendarea din 2012 și alegerile din 2014 și 2016). De aici încolo, cititorul își poate găsi răspunsurile.

Cititorii mai trebuie să țină seama și de altceva. Prin formație, Liviu Man este inginer. Prin vocație, este umanist. Ambele fețe ies la iveală prin felul în care își organizează memoriile din acei ani. Uneori, șuruburile chiar scriu proză. Este deopotrivă un avantaj și un handicap pentru cineva care citește astăzi despre anii de demult și chiar foarte de demult. „Dosarul Gazeta" a început în 2006, dar bazele sale s-au format în anii precedenți, ceea ce nu este întotdeauna ușor de acceptat. Ar mai fi multe de spus, inclusiv despre nivelul celor care s-au înfruntat în 2006 și al celor care se luptă în 2026, dar ar fi o divagație, fie și una pe gustul lui Liviu Man și poate chiar utilă cititorului.

Când s-au pronunțat achitările din decembrie 2017, nu a curs șampania. Aceasta spune multe. Pe de o parte, foștii inculpați (și condamnați) erau obosiți. Pe de altă parte, numărul celor care s-au bucurat de veste a fost destul de mic. Sunt realități care se mai pomenesc, din când în când, dar despre care nu se prea scrie.

Din aceste cauze, cartea, densă, familiară și străină totodată ca subiect și ca timp, trebuie citită cu atenție. Este

LIBRIS | We know books

despre vise, cruzimi, abuzuri și dorințe de supraviețuire. Pe unele dintre ele poate le vom înțelege abia peste ani, când altele vor fi uitate (așa cum s-a și întâmplat din anul 2006 și până în anul 2017). În căutare de explicații pentru ceea ce li se întâmplă (dincolo de momentele arestării și ale eliberării), oamenii povestesc, în felurile lor, istoria recentă a Clujului (dacă nu și mai multe). Poți să o accepți, poți să o respingi, dar nu o poți ignora. Din acest punct de vedere, cartea este o achitare după achitare. Este căutarea unei imposibile păci. Nimeni nu îți dă anii înapoi. Doar scrisul.

Alexandru Simon,
15 ianuarie 2026

LIBRIS | We know books

Spune-mi despre familia ta

După tată, Adrian, sunt din Bădăcin. Este un sat în județul Sălaj. Sunt urmaș direct al lui Simion Bărnuțiu și rudă cu Iuliu Maniu. Nu este meritul meu. Am avut și un strămoș, Laurențiu, care, în 1699, a fost înnobilat de împăratul Leopold I de Habsburg pentru meritele sale în bătălia de la Zenta (1697), împotriva turcilor.

„Procedural vorbind", tatăl meu a fost judecător la Curtea de Conturi, iar mama mea, medic. Au început să lucreze în vremea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Acesta le-a adus un apartament de două camere, mult pentru acele zile, și multe cărți, nu atât de firesc pentru acele vremuri. Le mulțumesc și acum părinților mei pentru o casă plină de cărți. Când am mers la școală, la șase ani, știam deja să citesc. M-a ajutat mult.

M-am născut „în dezgheț" (1965) și am ajuns la facultate (1984), după armată (1983), prin „naționalcomunism". Am fost un iubitor de cultură franceză care a ajuns, pe cale paternă, student la Politehnica din Cluj, la Tehnologia Construcțiilor de Mașini. Aș fi făcut istorie. Părinții mi-au zis că aș ajunge un bețiv într-un sat, pe repartiție.

LIBRIS | We know books

Ai ajuns ziarist...

A rezultat un compromis. Politehnist fiind, m-am dus la *Napoca Universitară* (1985). Am ajuns acolo printr-un bal universitar la care am cunoscut mulți studenți deștepți, majoritatea de la Medicină. La Cluj mai exista *Echinox*, dar era revista Literelor. *Napoca Universitară* era pentru (mai) toți, fiind și a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România (UASCR). Nici nu știam că acolo începuseră Ion Cristoiu sau Cornel Nistorescu. Nu m-a ajutat asta nici atunci, nici mai târziu.

Revoluția din decembrie 1989 m-a prins în redacția *Napoca Universitară*. Redactor-șef era Dan Pantea, un securist odios. A reapărut ulterior drept patron al unei televiziuni pentru românii din Canada.

Aveam ședințe săptămânale. Erau pretexte pentru bere. Dar atunci, la bere, nu la ședințe, am văzut literatura samizdat: cărțile din Occident, Eliade, Cioran. După aceea, am aflat că multe dintre cărți le primeam de la un vechi colaborator al Securității.

Așa am publicat, în traducere, din Cioran, inclusiv din ultima sa carte. Nu am publicat cine știe ce texte „anticomuniste". Nu eram nebuni. Aveam și un cenzor foarte rău: Ioan Lumperdean, absolvent de Istorie ajuns la Economice (cu toate acestea, nu m-a reclamat când i-am falsificat semnătura). Deasupra era însă Achim Mihu, care era mult mai deschis.